

opusdei.org

De reis van een kunstenaressen

Op de verjaardag van de heilige Jozefmaria (9 januari 1902) stond Ina Reyes-de Vera er bij stil hoe gewone materiële dingen en het dagelijkse leven als moeder kunnen worden omgezet in kunstwerken.

21-1-2023

Als kleuter was ik enthousiast over de mogelijkheden van lege dozen. Met plakband en stiften veranderden ze in huizen, auto's, robots, steden. Ik kan gerust zeggen dat mijn

kunstenaarsreis begon op mijn vijfde, toen ik de volledige beschikking kreeg over een plakbandhouder. Het idee dat je van gewone dingen iets van je eigen fantasie kon maken was spannend, en op de een of andere manier gaat dat bij jonge kinderen instinctief.

Ik kan je ook vertellen dat deze reis niet met opzet is gemaakt. Toen ik opgroeide, was mijn bankiersmoeder een weekendschilder, en dus had ik toegang tot een onbeperkte voorraad papier en verf en bij gelegenheid de zomerkunstworkshops die mijn belangstelling bleven voeden. In die tijd voelde het als iets wat je op een zaterdag kon doen als je niet op een tennisbaan wilde zweten of balletles wilde volgen. Het was er gewoon. Een optie.

Wat ik maakte weerspiegelde welke stemming ik had of wat mij vanuit mijn directe omgeving op dat

moment beïnvloedde. Scènes uit een tuin, mijn huisdieren, familie, een bezoek aan een dierentuin... alledaagse momenten die vrolijk werden uitgebeeld met kleuren en zwevende vormen, alsof een beeld invloed kon hebben op de moeilijkheden in het echte leven. Op de middelbare school, waar ik vrij was om te schilderen wat ik maar wilde om de donkerste tienerangst te verwerken, kwam ik toch weg met een gele koe, portretten van mijn beste vrienden en een muurschildering van de hemelpoort met retro tegels. Het gemeenschappelijke thema in al mijn werk toen ik er niet bewust mee bezig was, en zelfs nu als ik dat wel doe, is vreugde. Ik moest die vastleggen met kleuren, en uiteindelijk delen met iemand om wie ik gaf.

Dus zelfs toen deze reis ontspoorde, stagneerde en af en toe werd

opgegeven in de loop van mijn schooljaren, mijn beroep als leraar en de opvoeding van een steeds groter wordend, onstuimig gezin van vijf zonen en een dochter, was kunst iets waar ik naar terugkeerde en dat ik gebruikte als medium om te onderwijzen, te decoreren en te vermaken.

Toen kwam de dag dat ik mijn 20-jarige onderwijscarrière moest beëindigen en me moest richten op de opvoeding van de vijf kinderen die nog bij ons thuis waren. Mijn dag was gevuld met gewone, kleine dingen: ontbijt klaarmaken, naar school rijden, boodschappen doen, deelnemen aan ouderraadvergaderingen, sportevenementen, wat mijn kinderen ook voor interesses hadden. Voor het eerst werd het ouderschap mijn fulltimebaan. Je zou kunnen zeggen dat het leven voor mij ingewikkeld werd in zijn

eenvoud, want ik werd getraind in een ander soort werktaal. Ik moest leren om bij de les te blijven, om aandacht te schenken aan de zes kinderen in mijn leven, om zin te vinden in de dagelijkse fysieke arbeid die voor me lag, om het emotionele werk dat daarmee gepaard ging te begeleiden, en om nieuwe manieren te vinden om van onze ouderrol te genieten.

De heilige Jozefmaria zei: *"Ik blijf er de nadruk op leggen: in de eenvoud van je gewone werk, in de eentonige kleine dingen van iedere dag moet je het geheim van het grootse en van het nieuwe ontdekken, dat voor zoveel mensen niet te zien is, het geheim van de Liefde."* (De Voor, nr. 489)

Het blijkt dat ik het werk dat ik al deed niet hoefde te veranderen. Ik moest gewoon elk klein dingetje doen met het soort liefde en opwinding dat je hebt als je iets

voorbereidt voor iemand van wie je houdt. Het ontbrak me niet aan een doel: ik had zes kinderen en een geweldige partner om te dienen. Het was niet gemakkelijk, maar na verloop van tijd, met gebed, heel veel geestelijke begeleiding, wat onderzoek en een hele gemeenschap van medeouders als mijn gids, werden de dagelijkse taken iets wat ik bewust plande, zoals een lesplan. Dingen als koken, tuinieren en het huis inrichten volgens de verschillende seizoenen en feesten zijn volwaardige activiteiten geworden met de kinderen. Het is doorspekt met lessen in wiskunde, geletterdheid en wetenschap in het alledaagse, maar vooral een uiting van diepe dankbaarheid voor de schijnbaar alledaagse dingen waaraan we dagelijks deelnemen. Ik ben opgewonden! Soms iets meer dan hun humeur aankan, maar toch! Daar is die vreugde weer, het soort dat inspireerde tot het schilderen

van gele koeien en een tuin vol regenbogen en bloemen.

Toen ik 5 was, kon ik instinctief een gewone doos nemen en er iets leuks of zelfs moois van maken met een rol plakband, vandaag heb ik datzelfde instinct terug. De gewone taken van elke dag, verlicht door de leiding van de Heilige Geest, veranderen in iets leuks en moois.

Ik weet niet welke kunst ik je moet laten zien die tot dit artikel spreekt. Want het blijkt uit onze taferversieringen, in de manier waarop onze eettafel is gethematiseerd en gedekt; het blijkt uit de kunst van elk van onze kinderen die thuis op elke muur mag worden geprikt, de bloemen en zaden geplukt na een natuurwandeling die zijn geschilderd en in elkaar gezet tot een kerststal in het midden van onze adventstafel, de pop-up kaart die ze allemaal voor

mijn man en mij hebben gemaakt op onze 25ste huwelijksdag.... De kunst waarvan ik dacht dat het mijn persoonlijke reis was, is gedeeld en verheven door zes kinderen.

Al het andere dat ik heb gemaakt, terwijl ik deze rol als moeder en vrouw in de eerste plaats prioriteit gaf, is te vinden op @inacolorfulworld op Instagram. Ik had één boodschap toen ik dit account in 2020 begon: vreugdevolle kunst creëren en delen die de gewone, alledaagse dingen viert.

Het komt zeker uit het draaiboek van de heilige Jozefmaria.

De kunst die ik nu maak, gebruik ik nog steeds heldere en speelse kleuren en symbolen uit de kindertijd die me elke dag inspireert, en een toewijding aan de Ultieme Moeder waar ik zoveel inspiratie uit put. Het is in het schitterende voorbeeld van onze Heilige Moeder,

dat ik de motivatie vind om kleine taken uit te voeren alsof het grote gebaren zijn. Haar hele leven als moeder en echtgenote, ook al leek het vele jaren verborgen, is zo gemakkelijk toegankelijk wanneer je geconfronteerd wordt met kinderen en dagelijkse karweitjes. Telkens als ik haar om hulp vroeg, kwam die in zo'n stortvloed van diepgang en liefde, dat je niet anders kon dan je dankbaar voelen, en zelfs bewogen om haar te eren met kleurrijke streken op een doek.

Het maken van speelse afbeeldingen van Onze Lieve Vrouw en de Heilige Familie die ik aan familie en vrienden cadeau zou doen, begon als een persoonlijk project in 2016. Dit leidde tot verzoeken en uiteindelijke opdrachten van anderen. De Mariale serie die met succes door de Opus Dei-kringgroep van een dierbare vriend voor hun fondsenwervingsproject werd

gelanceerd, leidde tot een tweede Mariale serie ter viering van 500 jaar katholicisme in de Filippijnen, een St. Jozef-serie voor het Jaar van St. Jozef en andere projecten in samenwerking met het Tahilan Study Center. Het lijkt misschien veel, maar de werkelijkheid is dat terwijl ik deze beelden korte tijd met verve schilder, tientallen anderen het zware werk op zich hebben genomen om het te drukken, te verspreiden en te gebruiken voor iets nog groters. Dit werk heeft zich als een liefdevuur verspreid op een manier die ik niet volledig kan beschrijven.

Tijdens de pandemie, toen alles zo somber leek, werd een gestaag aantal opdrachten en herdrukken aangevraagd door nieuwe kennissen die om de een of andere reden deze beelden in hun huizen nodig hadden. De blijheid waarmee deze kunstwerken worden gemaakt en ontvangen, vervullen mij

tegelijkertijd met trots en nederigheid. Het is een vorm van apostolaat wat zomaar ontstond. Het is een voorrecht om dit doelgerichte, vreugdevolle werk in de komende jaren voort te zetten.

Voor collega-kunstenaars-moeders is hier iets van de heilige Jozefmaria dat ons kan bijblijven in deze onzekere tijden: *"De taak van een christen: het kwaad verstikken in een overvloed aan goeds. Het gaat er niet om negatieve campagnes te voeren of anti-wat-dan-ook te zijn. Integendeel: we moeten op een positieve manier leven, vol optimisme, jeugdig, blij en met innerlijke vrede"* (De Voor, nr. 864).

Ina Reyes-de Vera

---

pdf | Document automatisch
aangemaakt door [https://opusdei.org/nl-
nl/article/de-reis-van-een-kunstenaar/](https://opusdei.org/nl-nl/article/de-reis-van-een-kunstenaar/)
(31-3-2025)